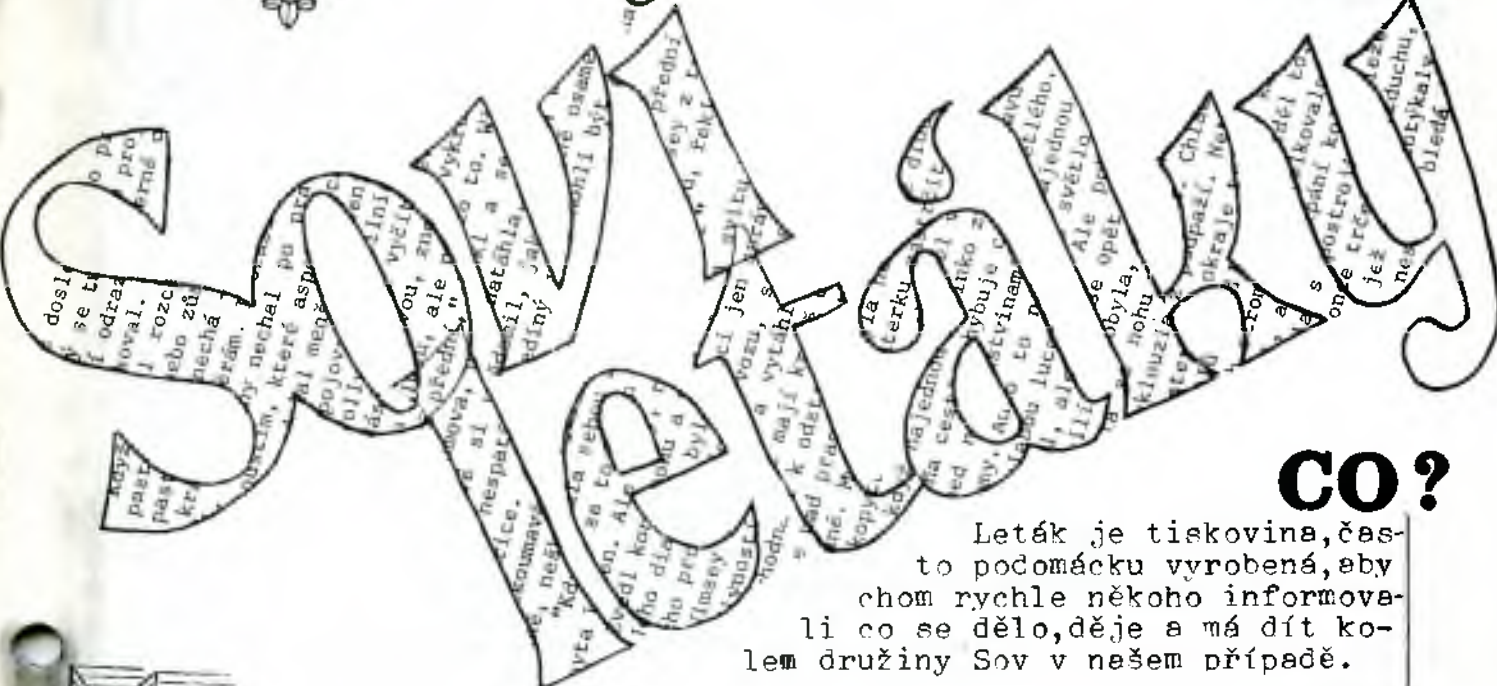

tak

CO?

Leták je tiskovina, čas-
to počomácku vyrobená, aby
chom rychle někoho informova-
li co se dělo, děje a má dít ko-
lem družiny Sov v našem případě.

PROČ?

Protože jsme "každý pes jiná ves", protože vše se
nedá vyřídit telefonicky a že jednou tomu, podruhé o-
nomu nefunguje auto nebo řidič, či co, takže se často
vidíme zřídka. To ze našich mladejch let... žáno!

JAK?

SL je interní časopis družiny. Nedávejte jej z do-
mu. Kdo by jej chtěl ztratit nebo zahodit, ať jej pro
sím pošle zpět, je jich jen pár /20?/ a stojí hromadu
času o penězích neuluvě.

Časem - jestli Manitou nás při zdraví a zdravém ro-
zumu zachová ráčí - se ze SL stane kronika, vydá
knižně a pak teprve každý dostane 10 kusů s prosbou
rozprodat je.

Ovšemže mě naštěstí ani nenapadne psát SL sám. Čím
méně toho tu bude ode mne, tím lépe. Své reportáže z
družinových ale i vlastních podniků pište jak vám to
napadne. Nebojte se chyb, ty nehrají roli. Namluvte to
třeba na pásek a pŕčte mi jej, já už si to přeberu.
Uveřejní se vše co chcete, jakékoli mínění. Třeba: "Na
minulém podniku byla nějak nuda! Proč, xakru?"/... ja-
kož i vy odpouštíte svým kritikům/ Pište bez zábr
e strachu, na plnou hubu. Pište podle pravdy, jak jste
ji poznali svým rozumem, ale pěstujte zároveň smysl
pro fantasii, legraci, komické situace, pro detail. Su-
chá fakta nikoho nebaví /"Přijeli jsme, dělali to a to
a odjeli...". Nebojte se napsat cokoli. Komu se to
nebude líbit, sdělí to v příštím Letáku, doplní a pod.

Ostatně soudím, že každý skautík se umí při "plnění
povinností vlastních" tak soustředit, aby mu zbylo
denně 5 až 50 minut na "pěstování zásad junáckých",
tečka....

SOVÍ LETÁKY vydává družina SOV nákladem vlastním
/bratra Rorýse/a vycházet budou tak často a dlouho,
jak bude družina chtít. Redakce Rorýs. adresu znáte.

O B S A H
INFORMACE strana 2 a 15. CRONICLE družiny. Rorýs: VÁNOCE,
VÁNOCE...str.3. Sedmihlásek: VELIKONOCE V POKLUSU str.4.
Redan: VŠE LOPADLO ...str.10. Rorýs: LOO KULÍ...str.13.
PENTLE SAMÁ VLAJKA str.14. HUMOR str.9. KRÍ-ŽOFFKA
str.16. PRO PŘÍPAL, že vypnete TV /vlčata/ str.16.

1/ *** SOVY KONEČNĚ POL SPOLEČNOU STŘECHOU !!!!!!!
 Nejdrůbe kousek historie, smutné, pak kousek lepší přítomnosti. Když se družina Sov vrátila z Nordjambu, stalo se co se dalo čekat, že chtěla existovat dále. Bylo to její živelné přání a my, old chiefs, jsme to chápali jako imperativ. Protože mládež není objektem, ale subjektem skautingu, jeho suverénním majitelem, tělem a duší, ať. Brzy se ukázalo, že s takovým názorem tu stojíme, řečeno s Jiráskem, „Proti všem“, tedy proti těm, kteří si představují skauting spíše po vojensku než demokraticky a jednají, jakoby čtrnáctiletý člověk „neměl ponětí“ /o nás ovou nemluvě/....

Konkrétní kámen úrazu byl, že čtyři z devíti džemboristů, Rychlonožka Sam a Lanovi synové Aňa a Sedmiblášek se měli vrátit do svých mateřských oddílů. Dan sám si velmi špatně posloužil, že na džemboriovou družinu vynaložil ca 1000 hodin svého osobního času, profesionální organizační umění a strhující nadšení, a že se jí chtěl dále věnovat.

Výsledek toho všeho byl, že družina byla dána do klatby a do dnes čs. exilová oblast ji neregistrovala, patrně v mylném domění, že skauti jsou tu pro své činovníky a ne naopak.

Nedávno jsem na tuto žalostnou notu silně zalcel před bratrem Jestřábem a jak už víte /Curvch, 20. XI. 76/, Jestřáb vše vyřešil obrátem ruky a kouzelně. Budeme tedy samostatnou družinou bádenského oddílu, pokud z družiny nevznikne oddíl, o čemž se uvažuje. „Old chiefs“ jsou jedním bratra Jestřába nadšení. Provolejme mu bouřlivý pozdrav! Ať žije 1. oddíl Baden a jeho družina Sov!

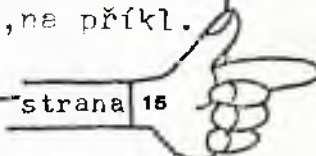
2/ *** VELKÝ ČIN BRATRA RYCHLONOŽKY trval 4 dny /říjen 76/ a konal se v Kanderstegu, naskok od místa, kde někteří z vás zažili svůj první a nejen proto nezabovenutelný tábor v roce 74. Velký čin spočíval v tom, že tam vedl podnik s výlety, vařením a vůbec. Bylo to teprve po druhé, co družina s a m a udělala VĚC. Jistě se o tom dočtete v Herald Tribune, Le Monde, eventuelně v příštím čísle SL. Jen houšť, už na to máte leta! Bratr NETOPÝR má poslat Rychlonožkovi /a ten pak Kvíkvegovi/ reportáž z Kanderstegu na doplnění a počobně. Plus fotky!

3/ *** JEŠTĚ JEDNOU RYCHLONOŽKA. Zhotovil plánek našeho utování na běžkách v Einsiedelnu a ještě snad udělá totéž s naším výletem k Sihlsee /viz, doufám, oříščí číslo SL/

4/ *** BRATR MONARCHA chtěl zorganizovat lyžařský výlet do Einsiedelnu 16. I. Na poslední chvíli odtroubeno pro riskantní stav dálnic /sníh/. Dva členové družiny se to z neznámých důvodů nedozvěděli a jeli tam zbytečně /fujavice v Einsiedelnu/.

5/ *** LETNÍ TÁBOR, jestli dá pánbůh zdraví, by se dal najít jako vloni o Velikonocích v Dolomitech. ale chatu pro zimní tábor bychom už měli a to zase v Ramsauenenu. Na správce chaty jsme totiž zřejmě udělali velký dojem, že jsme tam bezvadně uklidili. Zamluvil jsem ji předběžně.

6/ *** BRATR Aňa udělal dobrý skutek jako vystřižený ze skautské příručky: Každého člena výpravy k Einsiedelnu počaroval takovým otočným kotoučem na určování několika přírodnin, na příkl. pernatých dřevců. Pohrejte si s tím trochu, skauti.

vánoce se zlým andělem

Milí přátelé, víte to již po telefonu, ale je nutné podat podrobnější zprávu: Hned první den našeho pobytu ve Valisu se nám stala vážná nehoda. Netopýr a Swifty, který mohl letět s rodiči do Anglie, ale dal přednost družinovému zájezdu do Bisteru, chtěli zkusit klouzat se na polštářích z igelitových tašek. Bylo to po večeri kole osmé a nikoho nenapadlo, že v šeru nad čerstvým sněhem se nerovnosti terénu stávají neviditelnými.... Za okamžik se vpotáceli v těsném objetí do chaty a Swiftyho jsme museli zachytit a odnést na postel. Rozseknutá brada, přeražené dva přední zuby nahoře, ochromenou pravou nohu v kyčli, silné bolesti ve všech kloubech a na hrudniku, bolesti v krajiné břišní. Těžce dýchal. Dostal jsem strašlivý strach, že má vnitřní zranění a že by mohl zemřít.

Uvolnili jsme mu šaty. Ihned jsem od sousedů telefonoval do nemocnice v Brigu. Sousedé upozorňují, že je nutno jet s řetězy a na jedničku, jinak se v serpentínách horské silnice může přihodit ještě něco horšího. Ale přijedeme včas?

Řetězy se při baterce špatně nasazují a ještě během jízdy je nutno několikrát zastavit. Jede s námi Netopýr, který má sasaritánský kurs a nejlehčí nachlazení z nás všech. Swifty se chová nesmírně statečně a trpělivě, což mě silně povzbuzuje a naplňuje doufáním, že snad odešel Anděl smrti, který s ním vstoupil do chalupy. (Ten si našel své oběti druhý den ve dvou dětech, které sáňkovaly dole v Mörelu a vjely pod vlak. Jedno zemřelo na místě a druhé při převozu helikoptérou do Bernu).

V nemocnici nás čekali (já nejsem příbuzný, zraněný je člen mé skautské družiny). Po nevim jak dlouhé době mě volají do kanceláře. Chirurg v zeleném plášti říká, že zatím nemají jistotu, že však zavedli kontrolu a dělají patřičné zkoušky a rentgenové snímky a zjistili krevní skupinu pro případ nutnosti transfuse (!).

Jak se to stalo. Igelitový sáček, na kterém Swifty klouzal po mírném svahu mu ujel, Swifty ho chtěl dohnat, ale jeho skok jde do bílé tmy a končí pod náhle příkrým zářezem k silnici (asi 3 m), na kterou dopadá na ruce, bradu a celou plochu těla. To místo jsme viděli otisknuté ve sněhu. Nebýt kulturistiky a vůbec vynikající kondice, byl by si zcela jistě zlomil vaz.

Druhý den na pokoji číslo 18. Swifty ma sešitou bradu a potrava mu kape z nádob nad lůžkem přímo do žíly. Prosím, aby se pokusil vyvolat v sobě alespoň trochu radosti z pouhého faktu, že to neskončilo v márnici. Na oplátku mě žádá o něco ke čtení. Rád obstarávám Londona (asi proto, že vyražené řezáky nejsou jediné, co s ním máme my dva společného) a jednoho terčího Hemingwaye.

Odpoledne mluvím s vrchním lékařem. Vnitřní zranění zřejmě nenastalo. Kůstku odštípnutou z kyčle bude prý patrně nutno přichytit operativně. Kdy by bylo možno převést pacienta domů? Prý kdykoliv za předpokladu, že jízda bude pohodlná. Tedy zítra.

Zítra, to je ve čtvrtek 30.12. budou již doma také Swiftyho rodiče. Moje skwaf s Kojotem ovšem pojedou vlakem, v autě nás i tak bude 5: Swifty jeho dva krásní trpasličí jezevčáci, Kvíkveg a já. V poledne se hlásím v kanceláři a náhle tu stojí Swifty přede mnou, oblečený, poprvé za tu dobu se usmívá, neuvěřitelné zlepšení. Spíš bych byl čekal, že ty flašky s výživou mu dají na cestu s sebou.

Cesta, až na podivná pole nízké husté mlhy za Brigem, uběhla dobře a rychle. Bratři Netopýr a Jindra se vrátili už včera. Je tu prý nedostížitelný lyžařský terén hned přes údolí, ale na lyžařské radovánky nebylo ani pomyslení. To je také jediné, na co si Swifty během jízdy stěžuje, že nám zkazil zimní tábor, což je ovšem nesmysl. Že jsme lyže ani neodepnuli od auta? To samo o sobě je bezvýznamné, je zcela normální, že všechno se vždy nemůže povést a musí se s tím počítat.

Je jisté zbytečné připomínat, abyste našli způsob, jak dát člověku, kterého nazýváme bratrem, najevo účast v jeho nejisté a více než nepříjemné situaci. Adresu máte v zápisnicích.

Velikonoce v poklusu

- Tři kropenaté krasličky v kosím hnízdě.
- Nevysvětlitelné skřeky v temnotě nad nočníovým lesem.
- „Tady taky byvolí nějaký chudák!“
- „Rozný kraj Buffalo Billa?“
- „Já jsem zákona! Vydejte nám ty flinty!“
- Marné sny o táboře Pod vrcholem ráje.
- Nepřekonatelná řeka. Neviděli střízlíka.
-jako posetý přehající slepec ve zvrchlené filmové grotesce.

Na velikonoční prázdniny jsme si naplánovali veliký výlet, abychom konečně našli místo pro letní tábor. Protože většina Sov se rozletěla po Evropě a zbytek se válel v hnízdě doma, byli jsme na průzkumu pouze čtyři /zato ti nejlepší, totiž já, Monarcha, Kvíkveg a Rorýs/. Čekal jsem s Lanem na Velký pátek po poledni na dálnici u Wädenswilu, abychom ty tři v bílém závoďáku nepromeškali. Naše námaha byla marná. Rorýs nasadil hned od Curychu dvěstěkilometrové tempo a svěřil navigaci zkušenému Monarchovi. Tak se jim podařilo za hlasitého zpěvu národních písní propást nejen správný výjezd z dálnice, kde jsme čekali, nýbrž i několik dalších, takže těsně před Churem zkušený navigátor zjistil, že asi nás už minul a zatroubil na ústup. Líky Rorýsovi a jeho dvěstě km za hodinu jsme se na konec přece jen setkali a na další cestu vyrazili!

Projeli jsme několika kantony až do Graubündenu, kde musíme najít tábořiště. Z Landquartu stoupáme přes Klosters do Davosu a výše přes pas Flüela. Kus za ním zastavujeme, abychom si protáhli kostry a z výšky mezi stromy /horskými surky/ si trochu prohlédli nádherné, opuštěné údolí Aua da Grialetsch. Zás klesáme až do Suschu a ocitáme se již v tom krásném, milovaném, okouzlujícím a zaprášeném Engadinu. Po kratší debatě -na delší už bylo pozdě- se dáváme do prava proti proudu Innu.

Tady by se našla spousta tábořišť. Jedno místo se nám obzvlášť zamlouvalo /tam jsme také našli na nízké borovicí ty kosí kraslice, dále rybníček se spoustou žabích vajíček zabalených v průhledném hlenu a dokonce tu byl i praven/. Ale kdž jsme se na místo ptali v místní hospodě, rekli nám, co je napsáno na vedlejším obrázku.

Jeli jsme tedy dál k obci S-chanf U cedule Národní park odbočujeme doleva přes Inn a hledáme místo k přespaní. To jsme našli v nočníovém lese /ještě bez jehličí/ a tam jsme hned rozbili naše dva stany. Kvíkvegův aby se provětral. My čtyři jsme vlezli do Monarchova stanu a směstnali se na dvou nafukovačkách.

Zopakovali jsme si dojmy z prvního dne v Engadinu a přitom nás vyděsily občasně příšerné skřeky z temnoty, jejichž původ jsme si nedo-

My
tedy
nepotě-
buje
našak
divný
skauty,
se hoškon
jevičku
k jávy!!!

vešli vysvětlit. Proto jsme raději usnuli a spali: Monarcha a já normálně, Kvíkveg s hlasitým ~~schlesitým~~ chrápáním, doprovázen Rorýsovým brumendem.

Druhý den jsme si přivstali v půli dopoledne, bohatě posnídali, zbourali stany a dokonale zahladili ohniště. Hned jsme se vydali na průzkum okolí a v rychlosti prošmejlili několik čtverečních kilometrů.

Nejlépe se nám líbilo místo na soutoku potoka Ova da Varusch a Innu, kde se pak také skutečně letní tábor konal. Neporušená příroda, divoký potok se skalami a jeskyněmi nám připadaly, že se nacházíme uprostřed Klondyky, kde jsme právě narazili na zlatonosnou žílu.

Abychom snad nějaký konkurenční zlatokop - skaut či civilista - naše tábořiště nezabral, okolíkovali jsme si je, aspoň na mapě, a běželi horepádem na místní národní výbor oblásit nároky na náš claim. Pan starosta souhlasil a slíbil, že nám bude náš claim až do léta držet, když mu za tu námahu předáme sto franků. Takto jsme měli rezervováno první tábořiště.

Pokračujeme přes Zuoz, Samocan a Pontresinu dále. Monarcha vřdvy u nejluxusnější vily poznává, že "tady bydlejí sami chudáci", tedy nic pro nás a proto se raději přehupujeme přes berninský pas do údolí Poschievo. Na celnici do Itálie s hrůzou zjišťujeme, že cestou přes průsmyky a údolí se nám všechny pasy tak zamotaly, že jsme nakonec ze čtyř našli jen tři - můj mezi nimi nebyl. Abych nebyl na obtíž výpravě, koupil jsem si za tři franky takový papír, zatímco Rorýs s Monarchou se zcržují na celnici. Italským celníkům se Monarchovo vzezření asi příliš nezamlouvalo, jelikož jeden z nich se nenápadně přiblížil, bleskurychle se vrhl po jeho noži za pasem a ve dvou vteřinách ho odzbrojil. Na to celník triumfoval s úlovkem před uciveným Monarchou a chystal se psát protokol. Teprve když Rorýs celníky přesvědčil, že se nejedná o palestinského teroristu, ani o nebezpečného piráta z opuštěného ostrova Wallorca, nýbrž o zesloužilého rádce a vedoucího skautské družiny Sov, musel celník, ač zřejmě nerad, Monarchovi kučlu vrátit. Průjezd do Itálie byl tedy volný.

oázbrojený Monarcha

Gaston Chaissac: «Figur mit Hut» AAT 67

Tlučeme se dále příšernými silničkami do Bormia a přes Passo di Foscagno nahoru a dolů do Livigna. Tam jsme potkali vedle mnoha salónů jeden taxifreeshop, kde Monarcha s Rorýsem nakoupili několik pint alkoholu a sprosté kořalky a naplnili jimi vyprázdněné čutory, zatímco Kvíkveg a já jsme trpně přihlíželi.

Poole přehrauy Lago di Livigno, zamrzlé a téměř bez vody, si náš automobil klestí cestu dál na úzké silnici nad jezerem a pod nekonečnými kamenitými poli hory Piz da l'Acqua. Po vodě tu ovšem není ani památky, je to jen strmá kamenitá poušť.

Mit Campari ist Wandern ein doppelter Genuss.

Druhý břeh přehradního jezera plynule přechází v jinou skalnatou horu, v jejíž okolí jsme - podle značek Rorýsových mapách- měli také hledat tábořiště. Jmenuje se Cima Paradiso, a my jsme si už nalovali, že budeme mít Tábor pod vrcholem Ráje a to tu ještě nebylo a jaký to bude pane tábor. Představovali jsme si to tu jako na vedlejších dvou obrázcích, nebo při nejhorším jako na třetím obrázku.

Ale pohled na Rájský vrchol nás zdrtil. To není jméno to je černý humor.

Lo tohoto kamenitého ráje by nikdo ani psa na noc nevyhnal, natož ocíl skautíků na plné dva týdny. Ráči jsme proto nahrubo do skály vytesaným tunelem projeli nezpět do Švýcarska a to rovnou do prostředí švýcarského národního parku. Tady by se již našlo místo pro několik táborů, ilrici obklopují ze všech stran staleté borovice, "velikáni" zvíří tři a oíl metří, ale jsme kolem dvou tisíc metrů nad mořem, všude pohametrové závěje

sněhu a vpadá to, že tu zůstanou věčně. Proto jsme jeli dál až na okraj parku. Tady nás čekají dvě překvapení. Jednak kóta 1968 metrů /proč to je zvláštní, to není třeba říkat/, jednak chalupnická restaurace s nápisem BUFFALORA. Puffalora, narodil se tu snad Puffalo Bill? Nebo se tu pěstují stádo buvolů? Kde se vzelo to fantastické jméno? /še kolem se tu jmenuje Puffalora a nikdo neví proč.

Lali jsme si na Puffalora něco teplého k pití a hned musíme dál přes Ofenpass do údolí Münster /retoránský Val Münster/, kde za tmy táboříme u říčky Il Rom na hustém šafránovém koberci. Víme, že je chráněný /šafrán Beuffelův, Crocus heuffelianus HERB./ ale nedá se nic dělat, neohledné porosty šafránu, musíme dnes spát na šafránu!

Hlavočí jako vlci jsme si připravovali pokrm, ale než jsme stačili vložit první sousto do úst, příběhli na nás dva myslivci /Jagdbolizei/ a snažili se nás přesvědčit, že dopadli bandu pytláků. Dalo nám dost práce vyvést je z ovlu, ale stejně nám asi moc nevěřili, protože pátrali dále po našich schůvých flintách. Teprve po jejich odchodu jsme zhltili vystyclou večeři a uložili se ke spánku.

Ráno třetího dne jsme se vyhrabali ze stanu co nejdříve, protože na poslední den nám zbyly asi dvě třetiny plánované cesty a úkolů. Zásoby docházely a proto jsme k poslednímu jídlu sehnali všechny

zbytky a drobky. Povedlo se nám tak přes bídu a nouzi připravit krmí chutnou a rozmanitou, že by samotnému Mauglimu radostí srdce zaplesalo. Naštěstí však tu nebyl, takže jsme dělili snídání pouze mezi čtyři. Při jídle a pak za jízdy pozorujeme krajinu kolem: Dva kilometry pod námi se nachází obec s úplně českým jménem Valchava, pět km proti proudu obec Tschier, tedy správně česky Červ, obdivujeme okolní přírodu se spoustami květin a přes osadu Sta Maria míjíme již po třetí italskou hranici směrem na Glorenzu. Tady jsem před šesti až čtyřmi lety cestoval pravidelně na letní tábor pánů páterů do Cassies.

Za italskou hranicí, kterou jsme pronikli s „menšími“ potížemi kvůli mému třífrankovému pasu, jsme přijeli do italského Parco Nazionale. Bedlivě se rozhlížíme po eventuelním tábořišti, kdyby nám náhodou Varuša-Inn nevyšel, a neb abychoh měli něco do rezervy na příští rok.

Konečně nacházíme opuštěnou krajinu, poměrně divokou, několikrát brodíme leđovou bystřinou (Monarcha a Rorýs v rychlosti na vlastním těle zkoušejí možnosti koupání v ječné tůni) a když jsme se dohodli, tady by se nám to líbilo, zjišťujeme s lítostí, že na druhé straně přes pár křovin vede frekventovaná lesní pěšina. Proto si dáváme pro útěchu soutěž o zdolání blízkého hradu. Jako první dorazil Monarcha, ale mimo sportovního výkonu nám hrad mnoho nepomohl, myslím co se místa pro táboření týče.

Abychoh hraniční přechody doplnili na tučet, zajeli jsme kolem dvou jezer do blízkého Naudersu v Rakousku, samozřejmě bez viza a s mým "pasem" za tři groše. Jen tak ze zvyku jsme znovu rozhlíželi po vhodném tábořišti, ale mimo výtečné zarzliny jsme nic nenašli. Proto jsme raději zahrnuli za nejbližší zatáčkou znovu do Švýcarska a jsme opět v Engadinu, tentokrát ve Spodním, opět na Innu, ale níže po proudu. Již z pouhé povinnosti vrháme pohledy po okolí, ale nelíbí se nám tolik, jako u S-chanfu. Přecházíme lávku přes Inn a podle skal si klestíme cestu proti proudu. Rorýs objevuje nějakého ptáka s hnízdem /prý střízlík, Zaunkönig/, ale ostatní žádného vrabčáka nevidí a tak se šplháme po skalách dále a dále se pralesem na příkrém svahu. Uprostřed tohoto oralesa nám svítá, že toto místo by se jako tábor nejen Šipkovi s Akelou, ale ani ostatním asi nehodilo. Zpáteční cestu si chceme zkrátit přes řeku, kasáme si kalhoty pěkně vysoko, ale stejně to nestačí, takže se vracíme zase stejnou cestou přes lávku, schlíplí a částečně namočení (tedy úplně durch).

Začíná se sražkat a ochlazovat, blíží se osmá hodina večerní. Rorýs ještě tvrdil, že zahlédl netopýra klíčujícího zmateně po večerním nebi jako přehající starý slepec ve zrychlené filmové grotesce....

Startujeme náš bílý závoďák. Rorýs pro nedostatky času zvyšuje cestovní rychlost o polovinu, takže už v jedenáct mě vyklápějí v Curvchu, kde se loučíme.

Díky Maugliovské vycatné krmí nám snídaně stačila na celý den, takže jsme poslední den využili skutečně sto procentně. Já jsem přišel domů o půlnoci, Rorýs převezl Monarchu do Bülachu, kde si dal Kvíkveg pořádné kafčo a rázem druhé hodiny dorazili oba do svého domova.

JAK ZNI'
10. BOD
JUNÁČ-
KEHO
ZÁKONA?

TAK KDO VOD TEDKA
NEBUDE ČISTÝ V
MYŠLEMKÁCH, SLOVECH
A SKUTČIČI, TAK AT
SE TĚŠI,
JAK S NĚM
ZATOČÍM!!!

Rábenau

„Tada skaut možná
jste, ale řádný junák“
Napraka

TROCHA *le*grace ze sebe a
NEUŠKODI pro sebe

Vladimír Hlavín

Skautovat? No jo, ale pak se
nedivte, že vám zvoní v uších
a manželka se chce rozvést!

Na to vás ve skautu netrénu-
jou, že jo, abyste se při obě-
dě nešťourali nožem v zubech!

„Přejme mu to! Pochází z rozvrácené ro-
diny, žena ho bije, děti mu nevzali
ani na skautský tábor....“

NO A PAK SEMI DOSTAL
PAR SRDEČNEJCH FACEK, PLNEJCH
UZAJEMNÝHO POROZUMĚNÍ...

Šen Věštal

Vše dopadlo

(Loplnky označené * : Rorýs/)

Po roce u Agerisee ve znamení střelce a jiných nebezpečností.
 ** V té chvíli Robin Hood zblednul a prudce se otočil. **
 Bledé tváře zapalují náš skalní krb. ** Opsal několik naprosto
 nepravděpodobných křivek a jen o vlas minul nevinnou ženu. **
 Nedelní mraveniště houstne. ** Bylo nám čivné, že sedí hlavou
 dolů: nemohl se upamatovat? **

nesmírně šťastně

Když jsme přijeli Igor, Sam a já na určené místo, kde se před rokem konala jedna džemboriová schůzka, byli již ostatní účastníci přítomni, to je podle abecedy Aňa, Len, který dlouho nezůstal, Kvíkveg, Rorýs, Rychlonožka, Sednihlásek a Swifty.

Luk a Len

Stany již stály a někteří skautíci pilně stříleli lukem. Krajina kolem Agerisee je velmi pěkná a nebýt v blízkosti cizí lidé, tak by tam bylo ideální tábořiště.

Nikdo z nás se tím však nenechal rušit a zaneclouho byla v plném proudu soutěž v lukostřelbě. První byl Rychlonožka s 19 body. Přáli jsme mu to, ale nedá se smlčet, že si těch 19 bodů vystřílel stylem tak strašlivým, že by se byl Rorýs, který před tím vzorně předvedl správné střelení, snad položil, kdyby byl býval u toho. Čestná místa obsadili Swifty s Aňou /17 a 16 b./ Lále Igor /15/, já /14/, Sednihlásek /13/, Kvíkveg /8/ a naposled Sam s ověma body. Snad měl křivé šípky, protože tolikrát střílet vedle musí být větší umění než se jeanou strefit.

Luk a Rychlonožka

* Nejpodivuhodnější zásah však měl bratr Kvíkveg, který střílel za roh, skrz plot a slepici. Všichni jsme na to zůstali zírat v němém strnutí.
 * Udělal to tak, že střílel těsně vedle terče, tak těsně, aby se šíp od něj odrazil v pravém úhlu do leva. A už "Letí šíp samanou...", jako v té písni, "a s ním letí srdce mé...", jenže je tu skupina zvědavých vandrovníků, kteří se stávají méně zvědavými a vzdalují se přískoky, letí šíp skrz plot u chalupy pana Hellera a ranou do hejna švýcarských lenghornek, které se také vzdalují, aby šly nehodu vyslepičit majiteli. Takový podivuhodný šíp se těžko hledá, i takový lučištník. Robin Hood v té chvíli jistě zblednul a obrátil se závistí v hrobce. Bratr Kvíkveg však se nepyšní, je skromej. Na udivené dotazy odbyl výmluvou, že neví.

Mezitím jsme také skákali do dálky a házeli tenisákem 30 metrů pro první stupeň, což se takřka všem povedlo hned, jenom jeden hoch /který měl mimochodem 14 bodů v lukostřelbě/ musel házet asi stokrát, než dosáhl určené vzdálenosti, protože nikdy házet neuměl a nikdy se to také nenaučí.

A už tu byl večer a každý se posiloval jak mohl, již odpoledne zmizela Igorova bábovka v rekordním čase a moje nepotřebovala o mnoho déle. Rorýs chtěl jít na vycházku, ale musel chvíli počkat než všichni dojeďli. Většina šla a určitě toho nelitovala. Cesta vedla vysokou trávou a tam se rozpoutala vřivká bitva všech proti všem, což se neobešlo bez určitého rámusu a chechtotu. Nejsem básník, ale řekl bych, že to byl tak hezký a spontánní radosti ze života a kamarádství, že se to tak hned nevidí. Byla již tma a krásně svítil úboleňk, když jsme se vraceli zpátky. Vznikla samozřejmě další honička. Sedmihlásek a Sam se totiž schovali a pak náhle vyrazili s mohutným pokřikem, prchající před námi zbaběle. Dopadli jsme jen Sedmihláška, Samovi se podařilo uniknout, z čehož měl potom velkou radost a legraci.

Po návratu z noční procházky jsme se sešli v malém lesíku na břehu jezera u tak zvaného Sovího krbu.* Swifty s Anou tam rozdělali oheň a Swifty si přinesl spacák, aby tam přes naše odrazování spal. Seděli jsme dlouho do noci, povídali jsme a hlavně jsme hráli a zpívali. Swifty šel nakonec s námi do stanu a trvalo to dost dlouho, než byl klid.

Druhý den v neděli bylo od rána krásné počasí. Bohužel měl Rorýs špatnou náladu, což se může stát každému, a tak si šel každý po svých, někteří jezdili s kajakem, někteří házeli bumerangem. Sam jej hodil tak šikovně, že přistál uprostřed tábořiště, byl div, že nikoho netrefil, protože byl skonfiskován. Ale Sam za to nemohl, neboť jediné Kvíkveg bumerang /bumeranga??/ ovládal, ostatním, filuta jeden, lítal jak se mu zachtělo

* Bylo to tak: Minule u Sihlsee se nám bumerang neopatrně přerazil o kamen. Sam ho doma slepil, ale zapoměl přitom pronést magickou zařikávací formulku, takže bumerang nic nepochopil, vrátil se polovičatě, nesmyslně, trojčil a najednou do něj něco vjelo a jednu paní, Česku, která si tam neopatrně stavěla stan, málem rozčísnuł ve svislé rovině ve dví (obrázek). Prostě najednou vyletěl, opsal několik nedefinovatelných a nepravděpodobných křivek a zaryl se do země půl palce od jejího levého palce (u nohy). Byla to nesmírně šťastná příhoda. Žena ani nehlesla. Stavěla si svůj vigvam a nedalo se poznat (a my jsme se na to pochopitelně nevyptávali), jestli snad loví bobříka mlčení, jestli by se v ní krve nedořezal, jestli tiše klně nebo se modlí, nebo jestli je to tak otrlá zálešáčka.... Budeme si muset dávat na toho bumeráka pozor.

* Prostor kolem se po této šťastné příhodě značně uprázdnil, ale jen na chvíli. Už příjíždějí noví a noví takytáborníci a takytábornice se svými lehátky, sedátky, stojátky, elektrofonickými hrátky a grylátky a vším

* možným. Auto řvou, stany rostou, psi se perou, siamské kočky lezou: nedělní mraveniště na břehu jezera houstne a kypí (obrazek).

V polecne uvařil Rychlonožka se mnou lečo. Zrovna jsme je servírovali, když znovu přijel Dan se svým bratrem a maminkou. Chvilku se zarželi a pak zase odjeli.

Celé odpoledne uběhlo dost rychle, aťovi se mimochodem jako jedinému podařilo převrhnout se s kajakem. Za chvíli byly stany sbaleny, rozloučili jsme se a rozjeli každý směrem ke svému domovu. Aňa, náš veliký sportovec, jel na kole.

Pohled na Aegerisee od JZ, když je hezky.....

* Měl jsem dojem, že Aňa zkoučí eskymáka, protože se obrátil dosti předpisově. Když pak ale delší dobu seděl v kajaku hlavou dolů, bylo mi to * nápadné. Vypadalo to, jakože si nemůže vzpomenout na tu druhou část cviku.

Byly to hezké dva dny, škoda, že Rorýs se špatně vyspal, mohlo to být ještě hezčí. Ale jak řečeno, každý mívá svoje špatné dny, to se nedá nic dělat.

Kežlopádne si přesto pamatujme pro budoucnost: **TOHO BOHLÁ NEBOUĚ, ABY NĚKDO NA TABOŘE ŠPATNOU NÁLADU MEL !!!**

.... a když je ošklivě.

* Dřív se tam jít nedalo, protože se kolem krbu povalovala horda mladistvých padourů. Naši stopaři zděšeně vyprávěli, jak rozdělávali oheň: nosili všechno dřevo z celého okolí, podrželi nad tím vzhůru nohama moped a hodili do toho zápalku.

Sto kulí a tři lodě

Fischreiher

Na listopadové vodě jeli bratr Kvíkveg v kajaku a dva vodáci tělem i duší Jirka a Jirka v kajaku a singl kánoi, což je neuvěřitelné plavidlo, sedí se v něm v kleče na patách a musíte se při kurtovat přes stehna, abyste z něho nevypadli.

Aare je blbá řeka, pomyslel jsem si, když jsem se dozvěděl, že pojedeme z Oltenu do Aarau. V neděli také celý den drobně mžilo. Ale brzy jsem si všiml, že i nejobyčejnější řeka čaruje a nezáleží jí na počasí a když se do ní posadíte v člunu, ukáže vám něco ze své staré původní velikosti a kouzla: Tunely pod břehovými porosty vrb, jasanů, olší, javorů a lip, kamenité výspy na vnitřní straně zákrutů, balvany mezi proudy, labutě pozorující vás černým okem, tři volavky /Graureiher, rozpětí jako čáp*, utonulé větve, přesné polokoule dešťových bublinek na vodě, ostrůvky neočekávaně opuštěných míst uprostřed civilizace....

Jirka H. do svého živlu skáče šipkou: Nasedá nahoře na třímetrové navigaci, dostrká se na příkré schůdky... začíná to dobrodružně.

na listopadové vodě

My dva se Swiftym popojíždíme po břehu, vyhlížíme ty tři vodní krysy, kde jsou a kolik se jich zatím utopilo, koukáme se po světě a pak nepozorovaně střílíme z šestiranného revolveru značky Reck, made in Germany, Single Action, Kaliber 4 mm, protože si myslím, že doma ani ve škole se normálně zacházet se střelnou zbraní skaut nenaučí. Kolem staveniště atomové elektrárny není široko daleko ani noha - ideální střelnice. Čtyřmilimetrová kulička prorazí z šesti metrů dvoupalcové prkno. Swiftý září. O lodě dnes nejví zájem. Dnes jen celý den potězkává colt, točí s ním zkušeně na ukazováčku, pálí. Zasahuje klobouk ve vzduchu.... Rozséváme sto olověných kuliček mezi Oltenem a Aarau.

Kdo chce jezdit, musí mít -naprosto nepromokavou bundu s gumíčkama kolem zápěstí -vlněné prádlo /plus rezervní v autě/ -nepromokavé kalhoty, nejlépe ty potapěčské, ale stačí udělané doma z igelitu /pod kolena/ -tenisky -skautský /rybářský/klobouk -v těžším terénu plovací vestu a přilbu -vodotěsný pytlík na foťák a jídlo. -Skautík nívá v kapse malou vodotěsnou KPZ se zápal-kama, trpytkou na ryby, z magnetisovanou jehlou atd.

Měl bych přání posadit každý měsíc celou družinu na vodu, ať je nějaká legrace a podobně.

Nemohli přijet sestry a bratři Monarcha /zánět středního ucha/, Sedmihlásek hrál tuším s nějakým velmistrem simultánku, Netopýr hrál a vyhrál tenisový turnaj, což nás při jeho skromném chování překvapilo. Ostatní lodě neměli. Kvíkveg jel prý dobře.

* Volavka nikdy nemá, ne rozdíl od čápa, natažený krk /obrázek/.

Pentle samá vlajka ..

totiž naopak: Vlajka samá pentle

Ozve se telefon a v něm bratr Monarcha: Sokolové dočrželi slovo a družina Sov dostane svou sletovou stužku. 20. XI. 76 ji tedy převezmeme ve Fraizeitenlage v Curychu. Což se i stalo.

Snac tam mohl být někdo, kdo by třeba počkal, až tam budeme všichni a řekl "Hoši, bratři... na památku a abyste viděli, že nezapomínáme....bez vás by ten slet nebyl tak hezký....přesně těmito velkými a zlatými písmeny jste u nás zapsaní....pentle stála 200 franků a jistě se bude dobře vypínat na vaší vlajce.... očekujeme a na spojení....!"

Slétla se tam většina družiny z blízka i daleka, velice jsme ovšem postrádali Lišáka, Radana, dvchlonožku, jakož i Secmibláška. Kupodivu bratři A. a právě M./!/ neměli kroje. Kdož ví proč! Když ty kroje nebudeme nosit ani na slavnostní podniky, tak je můžeme rovnou prodat na hleším trhu/za habku/. Kroj ve skříni je totiž jaksi pro kočku, čili na čraka, čili na nic. Je to tak strašný pocit nějak se lišit? Když už ne skaut, kdo jiný by měl mít vůli být tvrdohlavě jiný, kdykoliv to uzná za vhodné, jinak jednat/i vypadat/ než celý svět? Člověk má právo, ne, má povinnost přestovat svůj vlastní obličej, osobitost, styl!

A dále: Je to strašný nebo krásný pocit, když vás někdo /csky/ osloví, že by chtěl, by i jeho děti chodily do skautu? Skautský kroj /abyste to věděli/ je o ř e d e v š í m šance pro jiné lidi navázat s vámi kontakt. Máte právo nechávat si všechno sobecky pro sebe? Nebylo by to ani moudré.

7/ *** JEŠTĚ JEDNOU AŇA: Chystá ještě jedno pře-
kvapení a my už víme, že to bude táborové tablo. Dá
to hromadu práce. /Konsultovat Kvíkvega. Ten také ur-
guje od Ani nějaké fotky z Laupersdorfu./

8/ *** MILOŠ BUDE OD TĚ LASKY a sežene nám z fabriky
jakékoliv, co největší množství silného igelitu, abychom ho
nemuseli kupovat a na táboře opět jedli a vařili v suchu.
Daly by se z něho udělat i stany /na podsadách/ a to by pak
bylo něco skoro úplně asi tak nejmíň pomalu stoprocentního.
Dává se tímto na zodpovědnost bratru MONARCHOVI.

9/ *** NAŽEHLIT SI NA TRIČKA SOVÍ OBLIČEJE /vánoce 75/, kdypak
se to asi všem povede, lajdáci! Aha, maminka si ještě nevzpoměla,
tak pardon.... Kdo nemá - prodám, jinak 16 trestnejch bodů! Ták!

10/ *** DO TŘETICE RYCHLONOŽKA. Otvor udělej ve spodní čtvrtině
budky a přines nám ji ještě ukázat, abychom ji zkolaudovali, jako
jestli je pro bratra netopýra dost útulná, jestli se bude dát čis-
tit atd. Neškodilo by vypálit tam sovu a č.l, jestli mu to nebude
vadit. Řeknu Ti pak ještě kde a jak by asi měla viset. A vůbec,
kdo chce začít s druhým stupněm, ať si myslí, že musí udělat, vyvě-
sit a ošetřovat ptačí budku. Prohlašuji to za/vyberte si/: a/běž-
nou skautskou činnost b/velký čin c/nezbytnou "zkracovačku" mezi
člověkem a přírodou. Nechci se chlubit, ale stavím s kolegou už 2.
velkou voliéru pro chov výrů /Bubo bubo, německy Uhu/. Bratr K
LIŠAK ať namluví na pásku nebo napíše zápis z běžkařského podniku
v Einsiedelnu a pošle mi to, ano?

11/ *** DO TŘETICE MONARCHA. Napíše do příštího SL zprávičku,
jestli by nám Sokolové mohli opatřit a půjčit luky a terče, s ni-
miž bychom pak mohli hostovat na různých jejich radovánkách, jak
jsme o tom mluvili 20.XI. v Curychu?

12/ *** MYSLÍČÍ RUKA - HANDICRAFT. Na srazu v Einsiedelnu jsem
udělal chybu. měli jsme využít přítomnosti našeho milého Jindry H.
a celý den zkoušet, jestli se podaří jedna zgruntu skautská věc -
najít a "vymyslet" NĚCO ze dřeva. Mám ctižádost abyste poznali,
že dřevo je úžasný materiál, že to není obyčejná práce a že ne jen
užitkovými předměty živí jest člověk.....

13/ *** BRAT CIPA, účastníci Nordjambu ho znají, mi slíbil obsta-
rat lasso a já jsem si nestydatě řekl hned o tři, dva spinningy a
jedno lasso na házení. Vrchním lasařem družiny bude bratr NĚTOPÝR

14/ *** PODZIMNÍ SKÁLY už nebyly /počasí/. Ale Michal a Ivan nás
po nich proženou, až se prý z nás bude kouřit, až se rozjaří.

15/ *** SEJDEME SE 30. ledna v 9,30 u Rychlonožků v Einsiedelnu
/lyže/. Kdo pojedě, ať podá zprávu Rorýsovi 061/ 94 16 77. Pak 13.
února. Od 14. února dva měsíce bude RORÝS MILMO PROVOZ /manželka
bude muset 8 neděl ležet/. V té době můžete vyvíjet s rovery boha-
tou činnost: Lyžovat, přenocovat v seníku, psát zápisy, číst aj. aj.

16/ *** BRATR SWIFTY moc děkuje za těch pět krásných dopisů, kte-
ré zatím dostal, jeden z nich morseovkou - výborný nápad /otiskne-
me/. Odesílatelé podle mého názoru mohou mít oprávněný pocit, že
mu pomohli chystat se již opatrně na první hodinu tělocviku ve
škole. Na operaci kyčle /zatím?/ nemusel.

Křížovka skautská první

Jediná tato stránka SLnení "taj.dův.": K dispozici, kdyby někdo chtěl.....

	a	b	c	d	e	f	g	h	i
1, 2									
3, 4									
5									
6, 7									
8, 9, 10									
11, 12									

- 1) Dopravní situace, která může špatně skončit. 2) Po ní plodina / E už se nám nevešlo, pardon/.
- 3) Vedl družinu Sov na Nordjambu 75.
- 4) Listnatý strom s nežloutlým dřevem odolným proti hnití /dlouhá samohláska/.
- 5) Fantastické jméno jedné osady v Engadinu.
- 6) Příbytek "nejseveroameričtějších" Indiánů. 7) Drama Karla Čapka o robotech a lásce. 8) Součást oděvu; ke skautskému kroji se však hodí ještě méně než španělské sombrero. 9) Fyzikální veličina, skaut by s ní měl umět šetřit /na prvním písmenu/.
- 10) Písmeno ..
- 11) Písmena ---|*..
- 12) Kouzelník.

- a) Přístroj, který uspěchané, pohodlné a jinak nemocné zdvíná nebo snáší /místo S zde napiš Z a místo Š - Ž/. b) Vedl družinu Lišek na Nordjambu. c) Písmena -----. d) Velký dar přírody; země by bez něj byla pustá, jak to někdy bývá mezi lidmi /zde na konci bez/.
- e) Součást větrovky /ke sjíždění řek za deště je však lepší skautský či rybářský klobouk./ f) Písmeno --- g) Spisovatel populárně vědeckých knih První Američan aj. /zde K = C/. h) Česky znějící jméno romantického potoka v Engadinu /piš foneticky = na předposledním písmenu/. i) Německy špaček /tažný pták/. j) Řeka v Grabündenu, kde byl tábor družiny Sov /poslední písmeno se nám už nevešlo, pardon!, ale ono na něm vlastně vůbec nezáleží/.

*Dábelští přesmyčky
Táborníčky babičky*

Vzpomínáte si, Vlčata, co se dělo na táboře, jak tam řádila Babička Tábornička, jak za trest schovávala věci, ale i stožár, když se rozhněvala a

vůbec? Něco podobného udělala z legrace i se jmény různých skautských táborů [a jednoho putovního v Americe]. Vznikla nesmyslná slova, která nebude lehké rozluštit. Musíte dát písmenka zase tam, kam patří. Vaše věrná Babička sází 100:1, že se vám to nepodaří....

1. RUS CHAVANIN	7. K IUKAL 200
2. JOB MA DRN	8. VASERKE
3. SLANE U REHAN	9. FABAR ALTO
4. P DO VOLA TUK	10. IVO KLAST
5. LAN K ESTER G	11. RADAN OH SELKA
6. TO JEDE LAREBNÁ KOZA	

Když se stane na hlavě!

